

Ændringsforslag Nr. 6 indfører i § 7 en Bestemmelse om, at den, der ved Løfte om Belønning formaar en svanger Kvinde, der ønsker at gennemføre sit Svangerskab, til at lade dette afbryde, straffes i Lighed med den, der anvender Tvang og Trusler.

Et *Mindretal* (Venstre) har ikke kunnet slutte sig til det forelagte Lovforslag, væsentlig af tre Grunde.

1. Forslaget anviser ikke i tilstrækkelig Grad en positiv Linie overfor Problemet: den nødstedte svangre Kvinde.

2. § 1, Stk. 1, (den medicinske Indikation) er ikke klar i sin Formulering, idet Sygdomsbegrebet ikke mere fastholdes i Lovens Ordlyd, hvilket kan give Anledning til for megen subjektiv Fortolkning fra Lægernes Side.

3. Forslaget indfører ved et Lovbud seksuale Klinikker over hele Landet — altsaa ogsaa, hvor disse slet ikke ønskes af Befolkningen. Foruden at være til Vejledning for gravide Kvinder skal disse Klinikker kunne give Personer af begge Køn en „rigtig og forsvarlig (?) Vejledning i Seksualhygiejne“. Herunder tænkes naturligvis ogsaa paa Oplysning om Anvendelse af forebyggende Midler mod Svangerskab. Mindretallet mener ikke, det er en Opgave for Staten ved Lov at fremme en saadan Udvikling i Befolkningen, og maa derfor protestere mod et Diktat til Oprettelse af Seksualklinikker.

Forslagets Strafferegler har man med enkelte Ændringer kunnet tiltræde, idet disse imødekommer et tidligere Forslag fra Venstre om, at Sager angaaende Fosterdrab blev fjernet fra Nævningedomstolen.

Mindretallet fremsætter et selvstændigt Forslag, der indleder med positive Foranstaltninger til Hjælp og Vejledning for svangre Kvinder og stiller Midler fra Statskassen til Raadighed til dette Øjemed (§§ 1—3). Herefter følger i § 4 Straffebestemmelser for dem, der trods Samfundets Tilbud om Hjælp og Lovens alvorlige Advarsler alligevel foretager denne forbryderiske Handling.

Mindretallet fastslaar i § 4, Stk. 4,

det Princip, at den Barnefader, der fuldkommen svigter den Kvinde, han har bevangret, og herved er væsentlig Skyld i, at hun begaar Svangerskabsafbrydelse, bliver idømt en vis Straf.

Som undtaget fra Straffebestemmelserne nævnes Svangerskabsafbrydelse foretaget i følgende Tilfælde:

1. Hvor Sygdom udsætter Kvindens Liv og Helbred for alvorlig Fare.
2. Hvor der foreligger en konstateret Forbrydelse over for Kvinden.
3. Hvor der er overhængende Fare for uheldelig aandelig eller sjælelig Lidelse eller Abnormitet hos Afkommet (§ 6).
Afbrydelse kan dog kun ske paa Kvindens (Værgens) Begæring (§ 7).

Mindretallet finder ingen Anledning til at lægge Udgifterne ved Svangerskabsafbrydelse paa Staten, men mener, at de som andre Sygeudgifter maa finde Sted efter de almindelige Regler. Svangerskab som Følge af Forbrydelse kan meget vel i denne Forbindelse betragtes som et Ulykestilfælde for Kvindens Vedkommende og henhører derved under de almindelige Sygekasseregler (§ 9).

En nærmere Motivering af Lovforslaget vil finde Sted i Salen.

Et *andet Mindretal* (Konservative) stiller Forslag om ny Affattelse af Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v. Begrundelsen for de i Forslaget indførte Ændringer er givet i de Bemærkninger, der ledsager Forslaget.

II. Forslag til Lov om Ophævelse af § 242 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.

Lovforslaget indstilles af hele Udvalget til *Vedtagelse uforandret*.

III. Forslag til Lov om Ændring i § 235 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.

Lovforslaget indstilles af et *Flertal* (Socialdemokrater og Radikale) til Ved-